

Arrest

nr. 286 691 van 27 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DEVRIENDT
leperstraat 10
8830 HOOGLEDE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 4 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat M. DEVRIENDT en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 6 februari 2020.

1.2. Op 1 september 2022 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Portugees machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 14 december 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, behorende tot de Bakongo etnie en het Christelijke geloof, en op 26 april 1996 geboren te Cabinda, Angola. U bent tot de 9e graad (niet voltooid) naar school geweest.

U en uw familie – vader, moeder, drie broers en twee zussen – waren woonachtig in Cabinda. Op een nacht, in 1998 of 1999, zijn er soldaten jullie huis binnengevallen. Uw broer F.(...) heeft u en uw zus M.(...) J.(...) meegenomen tijdens zijn vlucht uit het huis en naar het huis van J.(...) C.(...) C.(...), een vriend van uw vader. Toen jullie de volgende dag terugkeerden naar jullie huis, was iedereen (uw overige familieleden) verdwenen. Het huis was vernield en er lag overal bloed. J.(...) besliste daarom om u, F.(...) en M.(...) J.(...) mee te nemen naar zijn huis in Luanda, waar hij woonachtig was met zijn vrouw A.(...) L.(...). Hij gaf jullie een nieuwe naam, zijn naam (C.(...)), waaronder jullie leefden in Angola. U kreeg de identiteit: J.(...) C.(...), geboren op 17 september 1991 te Luanda.

Op een dag, kwam u terug van school en waren uw broer F.(...) en zus M.(...) J.(...) niet meer aanwezig in het huis. Toen u aan A.(...) vroeg waar ze waren, antwoordde zij dat u hierover geen vragen mocht stellen. Toen J.(...) thuiskwam – hij reisde regelmatig tussen Luanda en Cabinda – en vroeg aan A.(...) waar zij waren, gaf A.(...) opnieuw geen antwoord.

Minder dan een jaar na hun vertrek/verdwijning, bracht J.(...) u ervan op de hoogte dat uw biologische vader, S.(...) F.(...), was overleden/vermoord in de gevangenis.

In 2009 of 2010, belde uw zus H.(...), van wie u niets meer had vernomen na de inval in Cabinda, naar J.(...) om te vertellen dat het goed ging met haar en dat ze zich in België bevond. U had dan later ook zelf contact met haar. Vervolgens, kwam u ook te weten dat uw biologische moeder A.(...) N.(...) (CG (...)), van wie u ook niets meer had vernomen na de inval, ook nog in leven was. J.(...) faciliteerde hierop ook contact met uw moeder.

In diezelfde periode, probeerde A.(...) u seksueel te misbruiken. Toen u dit weigerde, werd u door haar uit het huis gezet. U moest hierdoor ook uw school stopzetten. U leefde vervolgens gedurende vijf maanden op straat. Op een avond, werd u het slachtoffer van geweld (door bandieten). Na de aanval, heeft een man u geholpen en naar het ziekenhuis gebracht. Hij vroeg u waarom u op straat leefde en u legde hem uit wat er thuis was gebeurd. Deze man heeft u opnieuw naar het huis van J.(...) en A.(...) gebracht. J.(...) vroeg u waarom u was weggegaan, maar u durfde hem niet te vertellen wat er met A.(...) was gebeurd. Toen J.(...) opnieuw begon te reizen, herhaalde zich de voorgaande feiten met A.(...). Uiteindelijk, besliste u om tegen J.(...) te vertellen wat er aan de hand was. U vertelde hem ook dat u graag het huis zou willen verlaten, omdat uw relatie met A.(...) nooit meer goed zou komen. J.(...) besliste hierop om u naar zijn broer in Brazilië te sturen.

J.(...) regelde uw reisdocumenten, namelijk uw paspoort en een Braziliaans visum. In september 2017, verliet u Angola en reisde naar Brazilië, waar u verbleef bij de broer van J.(...). Hij buiten u echter uit. Op een avond, midden 2019, werden u en de broer van J.(...) aangevallen door een groep jongeren, waarvan hij stelde dat deze tot MPLA behoorde. Hij verklaarde hierop dat jullie niet konden terugkeren naar jullie huis en bracht u onder bij S.(...). Eind januari of begin februari, reisde u van Brazilië naar België, met valse documenten geregeld door S.(...). Op 6 februari 2020, diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

Begin 2021, had u opnieuw contact met uw zus M.(...) J.(...), van wie u niets meer had gehoord nadat zij en F.(...) uit het huis van J.(...) en A.(...) waren verdwenen. Zij vertelde u dat J.(...) ook lid was van het FLEC en dat hij gedood was. Tot op heden, heeft u niets gehoord van uw overige broers L.(...), F.(...) en D.(...).

Ter staving van uw relaas, legt u volgende documenten neer: (1) medisch attest; (2) uw Angolees paspoort; (3) uw Angolese identiteitskaart; (4) uw Angolees rijbewijs; (5) uw Angolese kieskaart; (6) uw kaart van het Ministerie van Financiën; (7) uw WHO vaccinatiekaart voor gele koorts; (8) uw Braziliaanse werkkaart; (9) het Nederlands paspoort van uw zus H.(...) P.(...) S.(...); (10) het Belgisch paspoort van uw moeder A.(...) N.(...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u **géén elementen** kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele **bijzondere procedurele noden** kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt vervolging te vrezen door de Angolese autoriteiten omwille van uw vader, S.(...) F.(...), zijn FLEClidmaatschap (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 01/09/2022, hierna NPO, p. 28-29, 32). U was ook het slachtoffer van (een poging tot) seksueel misbruik door uw 'adoptiemoeder' A.(...) L.(...) (p. 11, 29). U haalt geen vrees aan in het kader van deze feiten (NPO, p. 28, 32).

Het CGVS merkt echter op dat uw aangehaalde vrees voor de Angolese autoriteiten – omwille van uw vader S.(...) zijn FLEC-lidmaatschap – niet meer actueel is.

Het incident in Cabinda, waarbij uw vader zou gearresteerd zijn omwille van zijn FLEC-lidmaatschap, vond **ruim twintig jaar geleden** plaats. U leefde vervolgens nog bijna twintig jaar in Angola, onder de naam J.(...) C.(...), **zonder problemen** (NPO, p. 29-30). U **verliet Angola ook niet omwille van uw aangehaalde vrees**, maar omwille van uw problemen met A.(...): "toen smeekte ik Vader (J.(...)) om het huis te mogen verlaten. Ik zei dat ik weg wou, want dat het nooit goed zou komen met Mama (A.(...))" (NPO, p. 11). Bovendien, woont uw zus M.(...) J.(...) momenteel ook nog gewoon in Angola (NPO, p. 20).

Wanneer u zelf wordt gevraagd naar de actualiteit van uw vrees, antwoordt u: "wat ik weet, is dat mijn zus M.(...) J.(...) altijd thuis zit. Ze studeert. Ze gaat werken. Enkel dat. Het boezemt me ook angst in." De vraag wordt hierop herhaald, namelijk of u nog concrete aanwijzingen heeft dat de autoriteiten vandaag nog op zoek zijn naar u, dat u nog problemen zou hebben, waarop u antwoordt: "ik denk dat ze niet echt op zoek zijn naar mij. Maar, ik denk dat ik wel risico loop, omwille van mijn vader. Als mijn broers niet te vinden zijn vandaag, dan heeft dat sowieso te maken met wat er is gebeurd. We hebben allemaal dezelfde naam." Geconfronteerd door de Protection Officer met bovenstaande vaststellingen – namelijk dat het incident in Cabinda ruim twintig jaar geleden was, dat u nog zeer lang in Angola heeft gewoond zonder problemen, dat uw definitieve vertrek uit Angola ook niet was ingegeven door uw aangehaalde vrees én dat, per uw verklaringen, de personen die problemen hebben gehad met de Angolese autoriteiten (zoals uw vader en J.(...)) lid waren van het FLEC en dat uzelf niets met het FLEC te maken heeft – antwoordt u: "ik heb nooit een gewoon leven gehad, zoals een normale jongere. Ik heb altijd in angst geleefd. Ik ging nooit buiten. Ik hoorde altijd 'dit mag niet, dit mag niet.' Het zit allemaal in mijn hoofd. Het boezemt me angst in. Het feit dat ook J.(...), mijn tweede vader, niet meer leeft, daardoor heb ik ook angst" (NPO, p. 35). **Uit uw verklaringen leidt het CGVS af dat u (de zogezegde actualiteit van) uw vrees baseert op uw relatie met uw vader S.(...) (uw beweerde geboortenaam), de verdwijningen/moorden van uw broers en het recentere overlijden van J.(...). Na nader onderzoek van de door u opgeworpen argumenten, kan hieraan echter geen geloof meer gehecht worden.**

Ten eerste, u haalt meermaals aan dat u vreest dat de Angolese autoriteiten achter uw geboortenaam S.(...) en relatie met uw biologische vader S.(...) F.(...) zouden komen, en bijgevolg dat u hierdoor problemen zou hebben (NPO, p. 28-29, 32, 35). U verklaart hierover: "ik vrees terug te keren naar dat land, omdat ik hier toekwam met mijn eigen naam en die is gekend door mijn vader en daarom vrees ik dat het gevaarlijk is om terug te keren" en "als ik terugkeer en wordt geregistreerd, zal ik onder die naam worden geregistreerd" (NPO, p. 28). Gevraagd wat u hiermee bedoelt, antwoordt u: "omdat ik nu al geregistreerd sta onder die naam. Dat is de naam waarmee ik in het register staat." Gevraagd in welk register, antwoordt u: "het is de naam (S.(...)) die ik heb gekregen toen ik ben geboren, in Cabinda. In het register." Gesteld door de Protection Officer dat u erna steeds zonder problemen onder de naam van J.(...) heeft geleefd en hoe de autoriteiten alsnog achter uw 'echte' naam zouden kunnen komen, antwoordt u: "het zal ingewikkeld zijn, want als ik mijn paspoort regelde, heb ik mijn vingerafdrukken moeten achterlaten. Ik heb nu een andere identiteit.

Ze zullen zien dat dat mijn identiteit is, want in mijn paspoort staan mijn eigen vingerafdrukken." Gesteld door de Protection Officer dat uw vingerafdrukken zijn gelinkt aan een paspoort onder de naam van J.(...) (C.(...)) en niet uw echte naam (S.(...)), antwoordt u simpelweg 'ja.' Door de Protection Officer vervolgens uitgelegd dat als u dus zou terugkeren naar Angola, dat ze u zouden herkennen en registreren onder de naam van J.(...) (C.(...)) en niet van uw vader (S.(...)), antwoordt u: "ik ga niet met mijn eigen identiteit terugkeren, nee." Hierop nogmaals door de Protection Officer gevraagd hoe de Angolese autoriteiten, ondanks dat uw vingerafdrukken en paspoort staan geregistreerd onder C.(...), achter uw echte naam zouden kunnen komen, antwoordt u simpelweg: "omdat het in het register van Angola staat." Gevraagd hoe het register zou kunnen weten wat uw echte naam is, antwoordt u: "de naam die ik hier heb gegeven (S.(...)), dat is mijn originele naam. Onder deze originele naam, mijn geboortenaam, staat ook een geboorteakte geregistreerd in het register. Ik heb die geboorteakte niet. Op mijn identiteitskaart en paspoort van J.(...), staan ook mijn vingerafdrukken en deze staan ook in het systeem. Als ik in Angola toekom met mijn identiteitsgegevens die ik hier heb gegeven, mijn geboortenaam, zullen ze zien dat ik ook nog die andere identiteit heb." De Protection Officer vat hierop uw eerdere verklaringen samen, namelijk dat er in Angola enkel een geboorteakte bestaat met uw geboortenaam S.(...) op en dat er verder een identiteitskaart en een paspoort, gekoppeld aan uw vingerafdrukken, bestaat onder de naam C.(...) . **Door de Protection Officer daarop gesteld dat als u zou toekomen in Angola, dat ze u zouden herkennen onder de naam van J.(...) en dat de enige manier waarop ze u alsnog zouden kunnen identificeren onder uw geboortenaam is als u zich ook uitdrukkelijk zo zou identificeren, aangezien er enkel een geboorteakte is onder uw naam,** antwoordt u: "ja. Daar heb ik niet over nagedacht, maar ik ben wel gewoon bang. Ik wil leven" (NPO, p. 32-33). **Het CGVS concludeert dan ook dat u niet in staat bent om te verklaren waarom de Angolese autoriteiten u nu plotseling wel – na meer dan twintig jaar – zouden kunnen linken aan uw vader S.(...).**

Ten tweede, waar u aanvankelijk meermaals verklaart dat er **een aantal van uw broers zijn vermoord** (NPO, p. 13, 28), moet u vervolgens, wanneer hiernaar gevraagd wordt door de Protection Officer, uw verklaringen bijstellen naar: "van mijn broers weet ik niet of ze nog in leven zijn, maar tot op heden zijn ze nog niet verschenen" (NPO, p. 35). U doelt hiermee op uw broers **F.(...), L.(...) en D.(...)**. Gevraagd naar F.(...), antwoordt u: "nadat hij het huis (van J.(...) en A.(...)) heeft verlaten met mijn zus (M.(...) J.(...)), weggestuurd door A.(...), heb ik geen nieuws meer van hem. Ik heb alleen contact met mijn zus (M.(...) J.(...))." Gevraagd wat u weet over zijn leven nadat hij is weggestuurd, antwoordt u: "niets. Ik heb geen contact meer gehad. Ik kwam zelf ook niet buiten. Ik ging alleen van het huis naar school, en terug. Ik kon hen ook niet zoeken." Door de Protection Officer gesteld dat u nu wel opnieuw contact heeft met M.(...) J.(...) en wat zij u heeft verteld, antwoordt u: "ze heeft mij daar niks over verteld. Ze was gewoon blij." Gevraagd of u niet heeft geïnformeerd naar wat er is gebeurd met haar en uw broer nadat ze het huis zijn uitgestuurd, stelt u vaagweg: "ze vertelde dat zij en mijn broer op straat zijn terechtgekomen, nadat ze waren weggestuurd. Hij is dan zijn eigen weg gegaan en zij ook, vertelde ze. Ik heb nog geen tijd gehad om haar te vragen wat er toen is gebeurd. We praten over andere zaken, die belangrijker zijn voor ons. (...)" Opmerkelijk, gezien jullie al sinds begin 2021 opnieuw in contact zijn (NPO, p. 19-20, 32). Gevraagd naar D.(...) en L.(...), antwoordt u dat u geen informatie/nieuws heeft over hen sinds het incident in Cabinda twintig jaar geleden (NPO, p. 20-21, 31). Gevraagd of u ooit bij iemand heeft geïnformeerd naar uw broers, antwoordt u bevestigend, maar dat u geen informatie heeft verkregen. Er wordt u gevraagd om over deze pogingen te vertellen, waarop u verklaart: "ik heb hun namen ingetypt op Facebook, zelfs op verschillende manieren, maar ik heb niets gevonden." Gevraagd of u nog iets anders heeft gedaan om informatie te bekomen, antwoordt u ontkennend (NPO, p. 21). Gevraagd of u informatie aan uw moeder heeft gevraagd, antwoordt u nu toch 'ja,' maar dat zij van niets weet, alsook "zoals ik al zei, stellen we niet veel vragen" (NPO, p. 21, 35). **Nochtans ontdekt het CGVS op Facebook een geheel ander verhaal.** Tijdens uw persoonlijk onderhoud wordt u gevraagd naar uw Facebook-account, waarop u het account onder 'J.(...) S.(...)' opgeeft (NPO, p. 14). Het blijkt echter een recenter account te zijn, waarop de oudste Facebook-post dateert van mei 2020 (zie blauwe map van het administratief dossier) – u geeft zelf ook aan dit Facebook-account recent te hebben aangemaakt (NPO, p. 17). Een beetje verder opzoekingswerk legt een tweede Facebook-account bloot onder de naam 'D.(...) C.(...) DC'. In het webadres, wordt er duidelijk verwezen naar J. C. C.(...) en het account staat ook overvol met uw foto's, waarvan er een aantal ook kunnen worden teruggevonden op de door u opgegeven Facebook J.(...) S.(...), doch niet allemaal. Het betreft hier dan ook niet iemand die uw foto's zou hebben gestolen voor een vals profiel. Het account is bovendien ook nog steeds actief – de laatste post dateert van 1 augustus 2022 – en werd dus doelbewust achtergehouden door u. Verder, merkt het CGVS op dat het profiel bevriend is met verscheidene van uw broers en zussen – F.(...), L., H.(...) en D.(...) – en uw moeder. Naast het feit dat zij simpelweg een account hebben onder hun eigen naam en u dus bijgevolg hen ook had moeten vinden toen u 'hun namen intypte op

Facebook,' merkt het CGVS op dat jullie nog allemaal in contact zijn met elkaar. In het bijzonder, zou uw broer F.(...) u nog in België zijn komen opzoeken op 9 februari 2020 én ging u nog live met uw broer L. op 29 maart 2022 (zie blauwe map van het administratief dossier). **Uw verklaringen dat u geen contact heeft met uw broers F.(...), L. en D.(...), dat zij vermist, en zelfs vermoord zouden zijn, kunnen dan ook als leugenachtig beschouwd worden. Naast het feit dat dit de actualiteit van uw vrees verder ondermijnt, tast dit ook uw algemene geloofwaardigheid sterk aan.**

Ten derde, met betrekking tot **de dood van uw adoptievader J.(...)**, merkt het CGVS op dat u hierover slechts summier informatie kan geven. U verklaart dat uw zus M.(...) J.(...) – dewelke nog in Angola woonachtig is en met wie u sinds begin 2021 opnieuw in contact bent – u heeft verteld dat hij is overleden. Gevraagd wat ze u dan heeft verteld, antwoordt u: "ze vertelde dat ze naar het huis was gegaan, het huis waar we hebben gewoond, om meer te weten te komen over mij. Ze heeft met mensen van de wijk gesproken en zo is ze te weten gekomen dat hij ook deel uitmaakte van het FLEC en dat hij ook is gedood." Gevraagd of ze u nog iets meer heeft verteld, antwoordt u ontkennend. Gevraagd of u niet heeft gevraagd wanneer dit is gebeurd, antwoordt u dat u dat niet heeft gevraagd (NPO, p. 17). U kan enkel zeggen dat ze u dit ergens begin 2021 heeft verteld (NPO, p. 18).

Gevraagd of dit de eerste maal was dat u vernam dat J.(...) lid was van het FLEC, antwoordt u bevestigend (NPO, p. 18). Ten eerste, tast de vaststelling dat u over zijn overlijden **slechts summier informatie** kan geven, ondanks dat u wel frequent contact heeft met uw zus M.(...) J.(...) en, zoals hierboven is blootgelegd, ook met uw overige broers, **de geloofwaardigheid van deze bewering aan**. Immers, indien J.(...) daadwerkelijk vermoord zou zijn omwille van zijn FLEC-betrokkenheid, zou er van u wel verwacht kunnen worden dat u hierover meer informatie kan geven/bekomen. Bovendien, ondanks dat u hierboven stelt dat dit de **eerste maal was dat u vernam dat J.(...) lid was van het FLEC** – hetgeen an sich al vreemd is aangezien u jarenlang bij hem heeft gewoond – verklaart u later in het interview naar aanleiding van uw verklaring dat de broer van J.(...) ook lid was van het FLEC: "Ja. Ze communiceerden met elkaar. Vader (J.(...)) zat in Angola. Hij reisde tussen Cabinda en Luanda. Ze waren in contact, dus ze wisten alles van elkaar" (NPO, p. 26-27). **Bovenstaande vaststellingen maken dat er maar weinig geloof kan gehecht worden aan uw bewering dat J.(...) zou zijn vermoord omwille van zijn FLEC-lidmaatschap.**

Ten overvloede, blijkt uit het paspoort van uw zus H.(...) dat zij in 2019 nog naar Angola reisde met haar eigen paspoort op de naam H.(...) P.(...) S.(...). Zij vroeg hiervoor een visum aan bij de Angolese autoriteiten, wat werd goedgekeurd en uitgegeven op 23 augustus 2019. Uit de in- en uitreisstempels, blijkt dat zij van 7 september 2019 tot 14 september 2019 in Angola was (zie landeninformatie). **Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat de autoriteiten nog op zoek zijn naar u en uw broers en zussen met de geboortenaam S.(...).**

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen maakt dat het CGVS geen geloof meer hecht aan het bestaan van uw gegronde vrees voor vervolging. Een conclusie die enkel verder wordt ondersteund door onderstaande vaststellingen m.b.t. uw desinteresse in de vervolgingsfeiten, alsook opgemerkte tegenstrijdigheden in uw verklaringen.

Ten eerste, **stelt het CGVS een complete desinteresse in de vervolgingsfeiten en uw vrees vast**. Gevraagd wat u kan vertellen over het FLEC-lidmaatschap van uw vader, antwoordt u: "ik weet daar niets van, enkel dat hij chauffeur was." Gevraagd wat u kan vertellen over het FLEC-lidmaatschap van J.(...), antwoordt u: "daar weet ik ook niets van." Door de Protection Officer gesteld of u daar absoluut niets over kan vertellen, antwoordt u: "nee. Ik heb daar niets over te vertellen en ook niets over het FLEC." Gevraagd of u ooit bij iemand geïnformeerd heeft over het FLEC-lidmaatschap van uw vader of J.(...), antwoordt u: "nee, nee. Ik heb mij proberen informeren erover en het enige wat ik weet is dat FLEC strijdt voor de onafhankelijk." Gevraagd op welke manieren u zich heeft proberen informeren, antwoordt u: "via het internet. Als ik me zorgen maak over de situatie. Het enige wat ik vond is dat Cabinda onafhankelijk wilt worden. Als ik daaraan terugdenk, voel ik alles opkomen. Ik denk dan terug aan mijn verleden, aan vader, aan mijn broers. Het maakt mij verdrietig, dus **ik wil er niet te veel mee bezig zijn.**" Gevraagd of u nog iets anders, buiten dat ze vechten voor een onafhankelijk Cabinda, over FLEC kan vertellen, antwoordt u 'nee.' Gevraagd of u weet waarvoor de afkorting FLEC staat, antwoordt u nogmaals 'nee.' Gevraagd of u nog andere organisaties kent die strijden voor een onafhankelijk Cabinda, antwoordt u nogmaals 'nee' (NPO, p. 33-34). **Zowel het feit dat u niets kan vertellen over het FLEC-lidmaatschap van uw vader of J.(...), wat gezien uw huidige contacten met uw moeder en broers en zussen én het feit dat u ruim twintig jaar bij J.(...) woonde, wel verwacht zou mogen**

worden, doet ook het feit dat u zelfs niet op basisvragen omtrent het FLEC kan antwoorden zeer sterk twijfelen aan uw bewering ooit moeite te hebben gedaan om informatie op te zoeken.

Uw desinteresse eindigt niet bij de kern van uw probleem, FLEC, maar heeft ook betrekking op de situatie van uw overige familieleden – naast de hierboven reeds tegenstrijdige verklaringen omtrent uw broers F.(...), L. en D.(...) – H.(...), M.(...) J.(...) en uw moeder. Gevraagd wat er met H.(...) is gebeurd na het incident, antwoordt u: "ik weet niet wat er met H.(...) is gebeurd. We moesten vluchten en ik weet niet naar waar ze is gegaan. Wij zijn weggegaan en in dat ander huis gebleven. Ik weet niet wat er met haar is gebeurd erna" (NPO, p. 13). Gevraagd wat u kan vertellen over haar verdere leven na het incident in Cabinda, antwoordt u: "dus, na de vlucht uit Cabinda, had ik geen nieuws van haar. Pas in Luanda, heb ik vernomen dat zij nog in leven was. Ik ben dat te weten gekomen via Vader. Hij heeft haar gebeld en zo wist ik dan dat ze in België zat. Hij keerde terug naar Luanda en dan heeft hij mij dat verteld. Ik had zelf geen telefoon, dus ik kon haar enkel bereiken via de telefoon van mijn vader." Gevraagd of u weet hoe ze in België is terechtgekomen, antwoordt u ontkennend. Gevraagd of u iets weet over wat er is gebeurd na haar vlucht en aankomst in België, antwoordt u opnieuw ontkennend (NPO, p. 20, 31). **Naast het feit dat uw onwetendheid enorm opvallend is, zeker aangezien u een periode bij haar heeft ingewoond in België** (NPO, p. 36), **merkt het CGVS ook op dat uw verklaringen hier afwijken van uw eerdere verklaringen voor DVZ.** U verklaarde daar immers dat uw zus H.(...) had gebeld naar J.(...) om te zeggen dat ze zich in Cabinda bevond en dat ze in goede gezondheid verkeerde (CGVS Vragenlijst d.d. 03/09/2020, hierna CGVS-V, p. 2). Gevraagd naar uw moeder, verklaart u dat u enkel na het telefoongesprek tussen J.(...) en H.(...) op de hoogte was dat zij nog in leven was (NPO, p. 31-32). U weet niet wat er is gebeurd met uw moeder na de aanval. Gevraagd of u hier ooit naar heeft geïnformeerd, antwoordt u: "ik heb het al een paar keer proberen vragen, maar ik ben ermee opgehouden, omdat ze steeds in huilen uitbarst. Ze heeft nooit de gelegenheid gehad om hier te werken. Ze is invalide. Ik probeer daarom om er niet over te praten. Ze heeft al verscheidene operaties ondergaan, aan haar rug enz. Het is allemaal delicaat." (NPO, p. 32). Ondanks dat u **dagelijks contact heeft met haar** (NPO, p. 16-17), **verklaart u niet te weten** wanneer ze naar België is gekomen (NPO, p. 16). Omtrent M.(...) J.(...)'s leven nadat zij was weggestuurd uit het huis van J.(...) en A.(...), verklaart u: "ze vertelde dat zij en mijn broer op straat zijn terechtgekomen, nadat ze waren weggestuurd. Hij is dan zijn eigen weg gegaan en zij ook, vertelde ze. **Ik heb nog geen tijd gehad om haar te vragen wat er toen is gebeurd. We praten over andere zaken, die belangrijker zijn voor ons.** Ze zegt dat ze het heel moeilijk heeft, dat ze zwanger is geraakt van een man en die man werkt ook niet. Ze heeft het moeilijk." Opmerkelijk, gezien jullie al sinds begin 2021 opnieuw in contact zijn en u dus ruim de tijd had om haar te vragen naar haar wedervaren (NPO, p. 19-20, 32). **Uw onwetendheid – en dus bij gevolg uw desinteresse aangezien u weldegelijk mogelijkheden heeft om deze informatie te bekomen – tast de geloofwaardigheid van de aangehaalde vervolgingsfeiten, dewelke reeds fundamenteel was ondermijnd, enkel verder aan.**

Ten tweede, merkt het CGVS ook op dat u **tegenstrijdige verklaringen aflegt over het overlijden van uw vader, meer bepaald hoe u hiervan op de hoogte werd gebracht.** Bij DVZ, verklaarde u dat uw zus H.(...) aan J.(...) liet weten dat uw biologische vader was vermoord in de gevangenis (CGVS-V, p. 2). In tegenstelling, tijdens uw persoonlijk onderhoud, verklaart u dat J.(...) dit van collega's van uw vader hoorde. Gevraagd wat hij u dan exact heeft verteld, antwoordt u: "telkens als hij naar Cabinda ging, probeerde hij informatie te verkrijgen. Hij reisde meerdere keren, maar de precieze datum weet ik niet. Hij was al een paar keer naar Cabinda gereisd en dan zei hij 'vader is niet meer, hij is gedood in de gevangenis.'" Nogmaals gevraagd om exact te vertellen wat hij wist over het overlijden van uw vader, antwoordt u: "hij vertelde dat vader bij het FLEC was, dat hij thuis was opgepakt. J.(...) had contact met collega's van mijn vader. Zij wisten waar vader naartoe was gebracht. Zij hebben hem verteld dat F.(...) was gedood. Zij vertelden hem dat hij veel werd geslagen in de gevangenis, dat hij het niet lang heeft volgehouden in de gevangenis." Gevraagd of ze nog iets meer hebben gezegd, antwoordt u ontkennend (NPO, p. 14-15). **Naast tegenstrijdigheid m.b.t. wie u heeft verteld over zijn overlijden, blijkt ook uw verklaringen dat uw vader vermoord werd omwille van zijn FLEC-lidmaatschap echter enkel een veronderstelling van uw kant te zijn.** Immers, geconfronteerd door de Protection Officer dat J.(...) u enkel heeft verteld dat uw vader is gestorven in de gevangenis en dat hij dus ook op een andere manier kan zijn gestorven, zoals een ruzie met medegevangenen, antwoordt u: "dus... euhm... wat J.(...) zei, was dat hij altijd contact had met mijn vader. Hij wist van de gehele situatie en waarom hij was opgesloten en hij zei vervolgens dat F.(...) was gedood in de gevangenis." Gevraagd door wie hij dan werd vermoord, antwoordt u inderdaad: "nee, weet ik niet. Het enige wat hij vertelde, was dat het in de gevangenis was" (NPO, p. 34-35).

Tot slot, heeft het CGVS ook **nog bemerkingen met betrekking tot uw opgegeven reisweg.**

U verklaart dat uw **Angolees paspoort** (op naam van J.(...) C.(...)) – hetgeen u voorlegt tijdens uw persoonlijk onderhoud – één of twee jaar voor uw vertrek naar Brazilië werd uitgegeven (d.d. september 2017) (NPO, p. 11), hetgeen ten eerste al in strijd is met het door u voorgelegde paspoort dat is uitgegeven in december 2013 (zie groene map van het administratief dossier). Bovendien, strookt deze uitgiftedatum ook niet met uw verdere verklaringen. Immers, u plaatste de periode dat u op straat leefde twee of drie jaar voor uw vertrek (d.d. september 2017) (NPO, p. 11), dus 2014 of 2015, wat dus zou betekenen dat uw paspoort nog voor uw periode op straat is uitgegeven. Nochtans, verklaarde u dat de aanleiding voor uw paspoort was dat u J.(...) de waarheid had verteld over waarom A.(...) u destijds op straat had gezet (NPO, p. 11). Gevraagd of er een reden was voor de lange periode tussen de uitgave van uw paspoort (2013) en uw uiteindelijke vertrek (2017), antwoordt u simpelweg dat u daar geen uitleg voor heeft (NPO, p. 12).

U verklaart dat u in september 2017 Angola heeft verlaten en naar Brazilië bent gegaan (NPO, p. 7, 12, 22), hetgeen wordt bevestigd door de stempels in uw paspoort (zie kopie paspoort in de groene map van het administratief dossier). **Gevraagd of u voor dit definitieve vertrek al eens Angola had verlaten, antwoordt u ontkennend.** Gevraagd of u misschien plannen, reisplannen of vluchtplannen, had gemaakt om Angola te verlaten die niet zijn kunnen doorgaan, antwoordt u opnieuw ontkennend: "alles hing af van vader (J.(...)). We waren hem schatplichtig, omdat hij ons had gered en in huis genomen" (NPO, p. 13-14). **De overige stempels in uw paspoort spreken deze verklaringen nochtans tegen.** Immers, uw paspoort bevat ook een uitreisstempel voor Spanje (Madrid-Barajas) op 21 april 2016, gevolgd door een inreisstempel in Angola op dezelfde dag. Er is op de voorgaande pagina nog een stempel aanwezig, vermoedelijk uw inreisstempel in de Schengenzone, doch is deze te verbleekt om leesbaar te zijn. Het CGVS merkt verder ook op dat er geen Schengenvisum aanwezig is in uw paspoort, hetgeen zou betekenen dat u onder één van de uitzonderingscategorieën viel, zoals de houder van een verblijfsvergunning (zie landeninformatie in de blauwe map; zie kopie paspoort in de groene map). U verklaart over deze stempels: "ik had geen informatie over mijn paspoort of over mijn documenten, want hij (de broer van J.(...)) had alles bij zich. Op een keer, zag ik mijn documenten en zag ik dat daar stempels en andere namen opstonden. Stempels die eerst niet op het paspoort stonden" (NPO, p. 25). Het CGVS merkt op dat deze stempels reeds dateren van voor uw verblijf in Brazilië. Bijgevolg, wordt bovenstaande verklaring ter verschoning niet aanvaard.

Gevraagd wanneer u uit Brazilië naar België bent vertrokken, antwoordt u: "het was de eerste of tweede van die maand, in een weekend. Ik ben eind januari, of de eerste van februari vertrokken, want ik heb op vier februari een asielaanvraag ingediend" (NPO, p. 22). **Nochtans, plaatste u op uw Facebook reeds op 6 januari 2020 in België te zijn, dus één maand voor uw asielaanvraag** (zie landeninformatie), wat bijgevolg zou inhouden dat u uw aanvraag laattijdig heeft ingediend. Hiermee rekening houdend dienen ernstige vragen te worden gesteld betreffende de nood aan bescherming.

Van iemand die beweert te vrezen voor zijn leven en fysieke integriteit, mag verwacht worden dat hij zich informeert en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen.

Toen u op DVZ werd gevraagd naar uw reisdocumenten vanuit Brazilië naar België bleef u enorm vaag: "die heeft Sandra me niet laten zien. Ze heeft de documenten heel de tijd zelf in handen gehad. Dat ik niets mocht zeggen en dat ik haar gewoon moest volgen" (DVZ Vragenlijst d.d. 03/09/2020, hierna DVZ-V, p. 11). **Nochtans, plotseling, blijkt u op het CGVS wél verscheidene zaken over uw reisdocumenten te kunnen vertellen.** U stelt opnieuw dat Sandra voor u valse documenten had geregeld. Echter, u bent nu in staat om te verklaren dat het een paspoort met uw foto was, dat het een visum bevatte, dat de naam op het paspoort J.(...) D.(...) was, dat de nationaliteit van het paspoort Braziliaans was, en dat de kleur van het paspoort rood was. U verklaart nu ook het paspoort zelf vast gehad te hebben. Gevraagd voor welk land het visum was, antwoordt u vaagweg dat u niet weet voor welk land het was, maar dat er wel een visum in het paspoort zat (NPO, p. 23). **Naast het feit dat bovenstaande tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van uw verklaringen sterk aantasten, stroken uw verklaringen ook niet volledig met de beschikbare landeninformatie.** Ten eerste, zou een rood paspoort met Braziliaanse nationaliteit betekenen dat u met een Braziliaans diplomatisch paspoort bent gereisd, aangezien gewone Braziliaanse paspoorten blauw zijn. Het is opmerkelijk dat u dit niet spontaan aangeeft, aangezien dit ook in het groot op de voorkant van het paspoort staat (zie landeninformatie). Ten tweede, dienen personen met Braziliaanse nationaliteit – of personen in het bezit van een Braziliaan paspoort – niet te beschikken over een Schengenvisum.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt verscheidene documenten neer – uw Angolees paspoort, uw Angolese identiteitskaart, uw Angolees rijbewijs, uw Angolese kieskaart, uw kaart van het ministerie van Financiën, uw WHO vaccinatiecertificaat voor gele koorts, uw Braziliaanse werk en sociale zekerheid-kaart – dewelke uw verklaringen omtrent uw Angolese nationaliteit, uw reisweg en verblijf in Brazilië ondersteunen. U legt het Nederlands paspoort van uw zus H.(...) P.(...) S.(...) en het Belgisch paspoort van uw moeder A.(...) N.(...) neer. Er dient opgemerkt dat u geen enkel document neerlegt m.b.t. uw ‘echte’ Angolese identiteit als J.(...) T.(...) S.(...), waardoor dient geconcludeerd dat uw stelling onder die naam geboren te zijn slechts een boude bewering is.

Met betrekking tot het neergelegde attest wat melding maakt van verscheidene littekens en kwetsuren en ‘mentale moeilijkheden’, merkt het CGVS op dat dergelijke attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin u deze verwondingen en psychische problemen opliep. Een geneesheer doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke en mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde mentale gesteldheid of verwonding is ontstaan. Uw geneesheer stelt inderdaad zelf in het attest “naar eigen zeggen, als gevolg van mishandeling”, alsook “wegens doorgemaakte stress.” Het is dan ook niet aan medische geneesheren om conclusies te trekken over de feiten die aan de basis zouden liggen van de diagnose, of om de geloofwaardigheid van verklaringen of de gegrondheid van een asielaanvraag na te gaan. Bijgevolg kan dit attest de beoordeling van uw asielaanvraag niet in een ander licht plaatsen. Met betrekking tot uw ‘mentale moeilijkheden’ wenst het CGVS ook te wijzen op het feit dat u bij aanvang, na uitleg over hoe het persoonlijk onderhoud er zou uitzien en wat er werd verwacht van u, aangaf zich comfortabel te voelen om het interview te houden (NPO, p. 2-3).

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 15 september 2022. De opmerkingen die u formuleerde hebben echter geen betrekking op uw persoonlijke vrees bij een terugkeer naar Angola, en doen bijgevolg geen afbreuk aan bovenstaande conclusies. Betreffende uw zus M.(...) J.(...) wijst het CGVS erop dat zij zich buiten België bevindt, namelijk in Angola, en dus ook buiten de bevoegdheid van het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker inbreuken op het recht op een eerlijk proces, het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de onderzoeksplicht, het fairplaybeginsel, bewijsregels, het verbod van ‘détournement de procédure’, artikel 3 van het EVRM en artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker vat zijn betoog aan door in te gaan op de schending van artikel 8 van het EVRM. Hij wijst er in dit kader op dat hij zijn asielaanvraag deed in februari 2020 en dat hij net geen drie jaar moest wachten om gehoord te worden en een beslissing te ontvangen. Hij stelt dat hij ondertussen hier een gezinsleven heeft opgebouwd met zijn familielid S. H.. Hij verwijst hierbij naar rechtspraak van het EHRM in de zaak “B.A.C. tegen Griekenland” van 13 oktober 2016 met betrekking tot de mogelijkheid tot persoonlijke ontwikkeling die een verzoeker om internationale bescherming geboden moet worden op grond van artikel 8 van het EVRM. Hij stelt voorts dat hij bijna drie jaar in onzekerheid heeft gezeten en dat er niet verwacht mag worden dat zijn leven zomaar *on-hold* wordt geplaatst. Ook meent hij dat er geen concrete reden is waarom de behandeling zo lang op zich heeft laten wachten daar de uitleg van verwerende partij dat dit lag aan de coronacrisis niet overtuigt gezien alle coronamaatregelen reeds een jaar voor de beslissing werden opgeheven. Tevens geeft hij aan dat hij ondertussen een job heeft. Vervolgens gaat verzoeker in op de inbreuken op bewijsregels, de motiveringsplicht, de onderzoeksplicht, het fairplaybeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel die hij aanvoert. Zo stelt hij dat het gegeven dat er geen geloof werd gehecht aan zijn verklaringen een manifeste inbreuk is op de

onderzoeksplicht van verwerende partij. Na een theoretische uiteenzetting over de onderzoeksplicht stelt verzoeker dat er dient vastgesteld te worden dat verwerende partij een positieve onderzoeksplicht heeft welke veel verder gaat dan het onderzoek dat zij *in casu* heeft gevoerd. Ook betoogt hij dat het onmogelijk is om te oordelen over zijn verzoek indien verwerende partij niet wist of zijn klachten wel of niet klopten. Hij stelt dat verwerende partij niet onderzocht heeft wat de dreigingsmogelijkheid is van het FLEC en MPLA en onvoldoende heeft gemotiveerd waarom er geen vrees meer zou zijn voor vervolging. Verder stelt hij dat wegens zijn beperkte middelen van hem niet verwacht mag worden dat hij volledige bewijzen voorlegt. Ook stelt hij dat de beoordeling van verwerende partij dat hij geen vrees meer heeft daar hij jarenlang in Angola verbleef na het incident een verkeerde interpretatie van de feiten is. Hij wijst er op dat hij onder een andere naam werd ondergebracht bij familieleden maar dat hij daar niet kon blijven en dat hij zijn broers en zussen slechts weinig kent. Hierdoor meent hij dan ook dat verwerende partij het fair-playbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het recht op een eerlijk proces en het motiveringsbeginsel heeft geschonden.

In een tweede deel gaat verzoeker in op de schending van artikel 3 van het EVRM. Hij stelt hieromtrent dat de stelling van verwerende partij dat hij niets meer hoeft te vrezen door de situatie in zijn thuisland niet enkel niet gestaafd is, maar ook volledig incorrect is. Hij stelt dat verwerende partij niet motiveert omtrent de toestand in het land en de onrusten aldaar verzwijgt. Dat de situatie in Angola gestabiliseerd zou zijn is volgens verzoeker incorrect. Hij betoogt dat er geen veilige situatie is in zijn land en dat er onvoldoende onderzoek gedaan is naar zijn concrete situatie. Hij wijst er op dat het EHRM eerder heeft geoordeeld dat overheidsinstanties ook concreet moeten motiveren waarom ze het verhaal van de verzoeker als incoherent of niet voldoende zien. Daarom dient er volgens verzoeker geoordeeld te worden dat hem terugsturen naar zijn thuisland en/of een weigering van zijn verzoek een inbreuk zou betekenen op artikel 3 van het EVRM gelet op algemene en concrete aanwijzingen van foltering.

Ten slotte wijst verzoeker nogmaals op de volgens hem geschonden rechtsregels en beginselen en stelt daarbij dat het vluchtelingenstatuut hem niet kan worden geweigerd.

Op grond van het voorgaande vraagt verzoeker hem het vluchtelingenstatuut toe te kennen. Ondergeschikt vraagt hij het dossier terug te sturen naar verwerende partij met de opdracht bijkomende onderzoeksdaden te verrichten.

2.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een kopie van de bestreden beslissing (stuk 1), een attest van gezinssamenstelling (stuk 2) en een bewijs van pro-deo aanstelling (stuk 3).

3. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeker verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten en legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming zijn origineel Angolees paspoort, zijn originele Angolese identiteitskaart, zijn origineel Angolees rijbewijs, zijn originele Angolese kieskaart, zijn originele Braziliaanse belastingkaart, zijn originele WHO vaccinatiekaart en zijn originele Braziliaanse werk- en sociale zekerheidskaart neer (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 2-8). In de bestreden beslissing wordt de Angolese nationaliteit van verzoeker niet in twijfel getrokken.

5.3. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de Angolese autoriteiten. De kern van het asielaanvraag kan als volgt worden samengevat. Volgens zijn verklaringen was verzoekers vader een lid van de FLEC. De Angolese autoriteiten vielen op een avond toen hij klein was binnen in het huis waar hij met zijn vader, moeder, twee zussen en drie broers woonde. Zijn broer F. wist verzoeker en hun zus M. J. mee te nemen en te vluchten naar het huis van J., een vriend van hun vader, en A. diens vrouw. J. gaf hen zijn familienaam, en vanaf dan ging verzoeker door het leven ging als J. C.. Later vernam verzoeker van J. dat zijn biologische vader was overleden in de gevangenis. Verzoeker verbleef toen samen met zijn broer en zus bij J. en A., In diezelfde periode probeerde A. verzoeker seksueel te misbruiken. Verzoeker weigerde en werd uit het huis gezet. Hij leefde vijf maanden op straat, maar werd na een aanval door bandieten door een behulpzame man

weer naar het huis van J. en A. gebracht. Toen J. vroeg waarom verzoeker was vertrokken weigerde deze aanvankelijk te zeggen wat er gebeurd was maar nadat A. haar seksuele avances terug opstartte besloot verzoeker J. hiervan op de hoogte te brengen. Hierop besloot J. om verzoeker naar zijn broer in Brazilië te sturen en regelde de nodige documenten hiervoor. In september 2017 vertrok verzoeker uit Angola naar Brazilië waar hij al snel uitgebuit werd door de broer van J.. Op een avond in 2019 werden verzoeker en de broer van J. volgens zijn verklaringen aangevallen door een groep jongeren waarvan verzoeker meent dat zij tot de MPLA behoorden. Hierop bracht de broer van J. verzoeker naar S. die regelde dat verzoeker eind januari of begin februari naar België kon vliegen met valse documenten. Hier deed hij op 6 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming. Begin 2021 kreeg verzoeker terug contact met zijn zus M. J., die hem wist te vertellen dat J. ook een lid van de FLEC was en dat deze ook overleden is. Tot op heden heeft hij niets meer vernomen van zijn broers L., F. en D.. Bij terugkeer naar Angola vreest verzoeker gedood te worden door de Angolese autoriteiten.

5.4. Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier, en rekening houdend met de opmerkingen van partijen ter terechtzitting kan de Raad verwerende partij bijtreden dat verzoeker geen vrees voor vervolging vanwege de Angolese autoriteiten aannemelijk maakt omdat aannemelijk maakt omdat deze enerzijds niet meer actueel geacht kan worden en anderzijds zijn verklaringen hierover, in de door hem geschetste omstandigheden, niet geloofwaardig zijn.

Uit verzoekers verklaringen kan afgeleid worden dat hij een vrees voor vervolging vanwege de Angolese autoriteiten zou koesteren omwille van het omwille van het beweerde lidmaatschap van zijn vader bij de FLEC. Lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud leert dat verzoeker werd gewezen op het feit dat de arrestatie van zijn vader omwille van zijn lidmaatschap van de FLEC in Cabinda volgens zijn verklaringen ruim twintig jaar geleden plaatsvond en dat hij verder nog bijna twintig jaar in Angola leefde onder de naam van J.C. (notities PO, p. 29-30), zonder daarbij enig probleem te ondervinden met de Angolese autoriteiten. Verder blijkt uit zijn verklaringen dat de avances van de echtgenote van zijn adoptievader de aanleiding waren voor verzoeker om eerste het huis van J. en A. te verlaten, en vervolgens Angola te verlaten. Ook kan uit niets blijken dat verzoeker zelf iets te maken zou hebben met de FLEC. Zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing linkt verzoeker de actualiteit van zijn vrees enerzijds aan zijn geboortenaam, aan het feit dat zijn broers zouden verdwenen of vermoord zijn en op het feit dat zijn adoptievader J. recent zou overleden zijn en dat deze ook lid zou geweest zijn van het FLEC.

Met betrekking tot verzoekers vrees dat de Angolese autoriteiten achter zijn geboortenaam zouden komen en op die manier zouden ontdekken dat zijn vader bij het FLEC zat en hij hierdoor problemen zou kennen, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: ***“Ten eerste, u haalt meermaals aan dat u vreest dat de Angolese autoriteiten achter uw geboortenaam S.(...) en relatie met uw biologische vader S.(...) F.(...) zouden komen, en bijgevolg dat u hierdoor problemen zou hebben (NPO, p. 28-29, 32, 35). U verklaart hierover: “ik vrees terug te keren naar dat land, omdat ik hier toekwam met mijn eigen naam en die is gekend door mijn vader en daarom vrees ik dat het gevaarlijk is om terug te keren” en “als ik terugkeer en wordt geregistreerd, zal ik onder die naam worden geregistreerd” (NPO, p. 28). Gevraagd wat u hiermee bedoelt, antwoordt u: “omdat ik nu al geregistreerd sta onder die naam. Dat is de naam waarmee ik in het register staat.” Gevraagd in welk register, antwoordt u: “het is de naam (S.(...)) die ik heb gekregen toen ik ben geboren, in Cabinda. In het register.” Gesteld door de Protection Officer dat u erna steeds zonder problemen onder de naam van J.(...) heeft geleefd en hoe de autoriteiten alsnog achter uw ‘echte’ naam zouden kunnen komen, antwoordt u: “het zal ingewikkeld zijn, want als ik mijn paspoort regelde, heb ik mijn vingerafdrukken moeten achterlaten. Ik heb nu een andere identiteit. Ze zullen zien dat dat mijn identiteit is, want in mijn paspoort staan mijn eigen vingerafdrukken.” Gesteld door de Protection Officer dat uw vingerafdrukken zijn gelinkt aan een paspoort onder de naam van J.(...) (C.(...)) en niet uw echte naam (S.(...)), antwoordt u simpelweg ‘ja.’ Door de Protection Officer vervolgens uitgelegd dat als u dus zou terugkeren naar Angola, dat ze u zouden herkennen en registreren onder de naam van J.(...) (C.(...)) en niet van uw vader (S.(...)), antwoordt u: “ik ga niet met mijn eigen identiteit terugkeren, nee.” Hierop nogmaals door de Protection Officer gevraagd hoe de Angolese autoriteiten, ondanks dat uw vingerafdrukken en paspoort staan geregistreerd onder C.(...), achter uw echte naam zouden kunnen komen, antwoordt u simpelweg: “omdat het in het register van Angola staat.” Gevraagd hoe het register zou kunnen weten wat uw echte naam is, antwoordt u: “de naam die ik hier heb gegeven (S.(...)), dat is mijn originele naam. Onder deze originele naam, mijn geboortenaam, staat ook een geboorteakte geregistreerd in het register. Ik heb die geboorteakte niet. Op mijn identiteitskaart en paspoort van J.(...), staan ook mijn vingerafdrukken en deze staan ook in het systeem. Als ik in Angola toekom met mijn identiteitsgegevens die ik hier heb gegeven, mijn geboortenaam, zullen ze zien dat ik ook nog die andere identiteit heb.”***

De Protection Officer vat hierop uw eerdere verklaringen samen, namelijk dat er in Angola enkel een geboorteakte bestaat met uw geboortenaam S.(...) op en dat er verder een identiteitskaart en een paspoort, gekoppeld aan uw vingerafdrukken, bestaat onder de naam C.(...) . **Door de Protection Officer daarop gesteld dat als u zou toekomen in Angola, dat ze u zouden herkennen onder de naam van J.(...) en dat de enige manier waarop ze u alsnog zouden kunnen identificeren onder uw geboortenaam is als u zich ook uitdrukkelijk zo zou identificeren, aangezien er enkel een geboorteakte is onder uw naam, antwoordt u: "ja. Daar heb ik niet over nagedacht, maar ik ben wel gewoon bang. Ik wil leven" (NPO, p. 32-33). Het CGVS concludeert dan ook dat u niet in staat bent om te verklaren waarom de Angolese autoriteiten u nu plotseling wel – na meer dan twintig jaar – zouden kunnen linken aan uw vader S.(...)."**

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel stuk voorlegt waaruit kan blijken dat de door verzoeker in België opgegeven naam J.T.S. zijn ware naam zou zijn, zodat dit in de huidige stand van zaken enkel een bewering is van verzoeker. Op alle door verzoeker neergelegde officiële documenten uit Angola die op hem betrekking hebben staat de naam J.C. vermeld (AD, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 2-7). Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeker een andere naam kreeg, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker meer dan twintig jaar onder de naam J.C. verbleef die op de door hem neergelegde identiteitskaart en Angolees paspoort wordt vermeld, dat hij verklaart onder deze naam nooit enig probleem heeft gekend met de autoriteiten en dat hij zelf nooit iets te maken heeft gehad met de FLEC. Verder wijst de Raad er op dat volgens zijn verklaringen verzoekers zus, M. J., op dit ogenblik in Angola woont en dit zonder daarbij problemen te ondervinden. Verzoeker verklaart over zijn zus immers dat zij enkel thuis zit en studeert of gaat werken, maar maakt verder geen gewag van concrete problemen die zij zou hebben met de Angolese autoriteiten (notities PO, p. 35). Zoals ook terecht aangestipt in de bestreden beslissing blijkt in dit verband ook uit het paspoort van zijn zus H. dat zij in 2019 nog naar Angola reisde met haar eigen paspoort op haar geboortenaam en dat dit paspoort in- en uitreisstempels bevat (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 9), zodat hieruit ook niet kan blijken dat de Angolese autoriteiten op zoek zouden zijn naar personen die de beweerde geboorte(familie)naam van verzoeker dragen.

Nog daargelaten dat verzoeker geen enkel begin van bewijs bijbrengt waaruit kan blijken dat zijn biologische vader lid zou zijn geweest van de FLEC en hij ook over activiteiten van zijn vader bij de FLEC niets anders kan vertellen dat hij dat chauffeur was (notities PO, p. 33) stelt de Raad verder vast dat verzoekers verklaringen over de andere twee elementen waarop hij de actualiteit van zijn vrees voor vervolging vanwege de Angolese autoriteiten stoelt, met name de verdwijning dan wel de moord op zijn broers en het recente overlijden van zijn adoptievader en diens lidmaatschap van de FLEC, niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Zo stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing vast dat verzoeker met betrekking tot zijn broers F., L. en D. meermaals liet uitschijnen dat hij niet wist of zijn broers al dan niet leefden, maar dat hij in ieder geval geen contact had met hen (notities PO, p. 19-21, 31 & 35). Verzoeker verklaarde hierover dat hij naar hen zou gezocht hebben op sociale media, maar dat hij deze zelfs met verschillende spellingen niet wist te vinden (notities PO, p. 21). Evenwel blijkt uit de prints van de facebook gegevens van verzoeker opgenomen in het administratief dossier dat het tweede aangetroffen account onder de naam D.C.DC bevriend is met F., L., H., D. en verzoekers moeder en dus wel degelijk nog in contact staat met onder meer zijn broers.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de verdwijning/dood van zijn broers als volgt gemotiveerd: **"Ten tweede, waar u aanvankelijk meermaals verklaart dat er een aantal van uw broers zijn vermoord (NPO, p. 13, 28), moet u vervolgens, wanneer hiernaar gevraagd wordt door de Protection Officer, uw verklaringen bijstellen naar: "van mijn broers weet ik niet of ze nog in leven zijn, maar tot op heden zijn ze nog niet verschenen" (NPO, p. 35). U doelt hiermee op uw broers F.(...), L.(...) en D.(...).** Gevraagd naar F.(...), antwoordt u: "nadat hij het huis (van J.(...) en A.(...)) heeft verlaten met mijn zus (M.(...) J.(...)), weggestuurd door A.(...) , heb ik geen nieuws meer van hem. Ik heb alleen contact met mijn zus (M.(...) J.(...))." Gevraagd wat u weet over zijn leven nadat hij is weggestuurd, antwoordt u: "niets. Ik heb geen contact meer gehad. Ik kwam zelf ook niet buiten. Ik ging alleen van het huis naar school, en terug. Ik kon hen ook niet zoeken." Door de Protection Officer gesteld dat u nu wel opnieuw contact heeft met M.(...) J.(...) en wat zij u heeft verteld, antwoordt u: "ze heeft mij daar niks over verteld. Ze was gewoon blij." Gevraagd of u niet heeft geïnformeerd naar wat er is gebeurd met haar en uw broer nadat ze het huis zijn uitgestuurd, stelt u vaagweg: "ze vertelde dat zij en mijn broer op straat zijn terechtgekomen, nadat ze waren weggestuurd. Hij is dan zijn eigen weg gegaan en zij ook, vertelde ze. Ik heb nog geen tijd gehad om haar te vragen wat er toen is gebeurd. We praten over andere zaken, die belangrijker zijn voor ons. (...)"

Opmerkelijk, gezien jullie al sinds begin 2021 opnieuw in contact zijn (NPO, p. 19-20, 32). Gevraagd naar D.(...) en L.(...), antwoordt u dat u geen informatie/nieuws heeft over hen sinds het incident in Cabinda twintig jaar geleden (NPO, p. 20-21, 31). Gevraagd of u ooit bij iemand heeft geïnformeerd naar uw broers, antwoordt u bevestigend, maar dat u geen informatie heeft verkregen. Er wordt u gevraagd om over deze pogingen te vertellen, waarop u verklaart: "ik heb hun namen ingetypt op Facebook, zelfs op verschillende manieren, maar ik heb niets gevonden." Gevraagd of u nog iets anders heeft gedaan om informatie te bekomen, antwoordt u ontkennend (NPO, p. 21). Gevraagd of u informatie aan uw moeder heeft gevraagd, antwoordt u nu toch 'ja,' maar dat zij van niets weet, alsook "zoals ik al zei, stellen we niet veel vragen" (NPO, p. 21, 35). **Nochtans ontdekt het CGVS op Facebook een geheel ander verhaal.** Tijdens uw persoonlijk onderhoud wordt u gevraagd naar uw Facebook-account, waarop u het account onder 'J.(...) S.(...)' opgeeft (NPO, p. 14). Het blijkt echter een recenter account te zijn, waarop de oudste Facebook-post dateert van mei 2020 (zie blauwe map van het administratief dossier) – u geeft zelf ook aan dit Facebook-account recent te hebben aangemaakt (NPO, p. 17). Een beetje verder opzoekingswerk legt een tweede Facebook-account bloot onder de naam 'D.(...) C.(...) DC'. In het webadres, wordt er duidelijk verwezen naar J. C. C.(...) en het account staat ook overvol met uw foto's, waarvan er een aantal ook kunnen worden teruggevonden op de door u opgegeven Facebook J.(...) S.(...), doch niet allemaal. Het betreft hier dan ook niet iemand die uw foto's zou hebben gestolen voor een vals profiel. Het account is bovendien ook nog steeds actief – de laatste post dateert van 1 augustus 2022 – en werd dus doelbewust achtergehouden door u. Verder, merkt het CGVS op dat het profiel bevriend is met verscheidene van uw broers en zussen – F.(...), L., H.(...) en D.(...) – en uw moeder. Naast het feit dat zij simpelweg een account hebben onder hun eigen naam en u dus bijgevolg hen ook had moeten vinden toen u 'hun namen intypte op Facebook,' merkt het CGVS op dat jullie nog allemaal in contact zijn met elkaar. In het bijzonder, zou uw broer F.(...) u nog in België zijn komen opzoeken op 9 februari 2020 én ging u nog live met uw broer L. op 29 maart 2022 (zie blauwe map van het administratief dossier). **Uw verklaringen dat u geen contact heeft met uw broers F.(...), L. en D.(...), dat zij vermist, en zelfs vermoord zouden zijn, kunnen dan ook als leugenachtig beschouwd worden. Naast het feit dat dit de actualiteit van uw vrees verder ondermijnt, tast dit ook uw algemene geloofwaardigheid sterk aan.**" De Raad stelt vast dat verzoeker deze pertinente vaststellingen met betrekking tot verzoekers accounts op sociale media en het feit dat hieruit blijkt dat hij nog steeds in contact is met zijn broers, zijn zus en zijn moeder op geen enkele wijze concreet betwist. De vaststelling dat hij nog steeds in contact staat met zijn broers, terwijl hij herhaaldelijk beweerde dat hij geen nieuws van hen had en niet wist of zij nog leefden (en zelfs initieel verklaarde dat enkele van zijn broers vermoord zouden zijn) ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover compleet en bijgevolg kan verzoeker niet aannemelijk maken dat zijn vrees voor de Angolese autoriteiten nog actueel zou zijn omdat zijn broers zouden zijn verdwenen of omgebracht. Overigens stelt de Raad ook vast dat verzoeker ook met betrekking tot zijn broers geen enkel concreet element bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat zij zelf iets te maken zouden hebben met de FLEC of dat zij omwille van hun biologische vader problemen zouden gekend hebben.

Ook verzoekers verklaringen met betrekking tot het overlijden van verzoekers adoptievader J. en diens betrokkenheid bij de FLEC, zijn weinig geloofwaardig nu zijn verklaringen hierover zeer summier zijn en weinig aannemelijk. Zo verklaart verzoeker dat hij van zijn zus M.J., met wie hij volgens zijn verklaringen in contact staat sinds begin 2021, heeft vernomen dat J. zou overleden zijn. Zoals correct aangehaald in de bestreden beslissing verklaart verzoeker hierover dat zij naar het huis zou gegaan zijn om meer te weten te komen over verzoeker, dat ze met mensen van de wijk heeft gesproken en op die manier vernam dat hij ook bij het FLEC was en is gedood. Verzoeker verklaart verder niet te hebben gevraagd aan zijn zus wanneer dit zou zijn gebeurd maar enkel dat ze dit begin 2021 vertelde. Verder verklaarde verzoeker ook dat hij pas begin 2021, toen verzoekers zus hem dit vertelde, vernam dat ook zijn adoptievader J. bij de FLEC was (notities PO, p. 17-18). De Raad treedt verwerende partij bij waar zij in de bestreden beslissing terecht wijst op het feit dat verzoeker slechts summier informatie kan geven over het overlijden van J. en diens lidmaatschap van de FLEC, terwijl hij wel degelijk in de mogelijkheid verkeert om hier meer informatie over te bekomen nu hij zelf verklaart dat hij in contact staat met zijn zus sinds begin 2021. Indien verzoekers adoptievader inderdaad zou zijn omgekomen omwille van zijn betrokkenheid bij de FLEC, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker meer informatie zou trachten te bekomen over de concrete omstandigheden en wanneer dit gebeurde. Het betreft immers één van de kernelementen waarop hij de actualiteit van zijn vrees voor vervolging baseert. De vaststelling dat hij hierover geen verdere informatie heeft trachten te bekomen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover. Het is verder weinig geloofwaardig dat verzoeker die jarenlang bij zijn adoptievader heeft gewoond en die ook bij zijn adoptie oom, waarvan hij wist dat deze een FLEC lid was en die regelmatig in contact stond met zijn adoptievader, heeft gewoond er geen enkele notie van zou hebben dat zijn adoptievader lid was van de FLEC (notities PO, p. 26-27 & 29).

De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift de pertinente motieven in de bestreden beslissing op dit punt op geen enkele concrete wijze betwist en dat verzoeker ook in de loop van de onderhavige procedure voor de Raad geen verdere elementen aanbrengt met betrekking tot de beweerde betrokkenheid van J. bij FLEC of zijn overlijden.

Verder stelt de Raad, in navolging van verwerende partij, ook vast dat de geloofwaardigheid van verzoekers vrees wordt ondergraven door een desinteresse vanwege verzoeker in de activiteiten van zijn vader voor de FLEC, dan wel de lotgevallen van zijn familieleden als gevolg van deze activiteiten. In de bestreden beslissing wordt daarbij op goede gronden overwogen dat:

(i) Verzoeker een desinteresse toont in de kern van zijn verklaarde problemen daar hij weinig tot niets kan vertellen over het lidmaatschap van zijn biologische vader of adoptievader bij de FLEC en opvallend genoeg amper iets weet over de FLEC of bewegingen voor een onafhankelijk Cabinda (notities PO, p. 33-34). Daarbij blijkt dat verzoeker weinig heeft ondernomen om over deze zaken ook maar iets te weten te komen, hoewel hij daartoe wel de mogelijkheid had via de contacten met zijn moeder, broers en zussen en het feit dat hij ruim twintig jaar bij J. woonde. Dat verzoeker geen blijk geeft van moeite of interesse om kennis te vergaren over de activiteiten van zijn biologische en adoptievader voor de FLEC, noch over deze beweging zelf, en dus voor de kernelementen van zijn voorgehouden vrees voor vervolging ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van zijn vrees.

(ii) Verzoekers desinteresse in de voorgehouden problemen ook blijkt uit het feit dat hoewel hij contact heeft met zijn beide zussen, hij geen antwoord kan geven op vragen omtrent wat er met hen gebeurt zou zijn na de inval van de autoriteiten bij hun thuis en andere omstandigheden van hun levens die te wijden zouden zijn aan deze inval (notities PO, p. 13, 16-17, 20 & 31-32). Hieruit blijkt dan ook dat verzoeker hieromtrent niet heeft geïnformeerd bij zijn zussen. Zulke desinteresse in de vervolging die hij en zijn familie zouden kennen, is eens te meer een aanwijzing van de ongelooftwaardigheid van verzoekers vrees voor vervolging.

Tevens stelt de Raad vast dat de geloofwaardigheid van verzoekers relaas ook op de helling komt te staan doordat er significante bedenkingen geformuleerd kunnen worden bij zijn verklaringen omtrent zijn reisweg. Verwerende partij motiveerde dan ook met recht dat de geloofwaardigheid van verzoekers relaas aangetast is doordat:

(i) verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn Angolees paspoort niet stroken met zijn paspoort dat hij neerlegde. Hij verklaarde immers dat het paspoort gemaakt werd nadat hij in 2014 of 2015 een periode op straat zou geleefd hebben (notities PO, p. 11). Daarentegen is het paspoort uitgegeven in 2013 hetgeen klaarblijkelijk voor zijn periode op straat was (administratief dossier, map 'documenten neergelegd door de asielzoeker', stuk 2).

(ii) verzoekers verklaring dat hij Angola voor zijn vertrek naar Brazilië nooit heeft verlaten tegengesproken wordt door de stempels in zijn paspoort (notities PO, p. 13). Uit de stempels in zijn paspoort blijkt immers dat hij in 2016 al naar Spanje reisde (administratief dossier, map 'documenten neergelegd door de asielzoeker', stuk 2). Dat deze stempels zonder zijn weten tijdens zijn verblijf in Brazilië in zijn paspoort verschenen zouden zijn, is geen dienstige uitleg ter verschoning hiervan daar de Spaanse stempel dateert van voor verzoekers verblijf in Brazilië.

(iii) verzoekers verklaringen over wanneer hij naar België zou zijn vertrokken niet overeenkomen met publieke verklaringen die hij deed op sociale media. Verzoeker verklaarde immers ten overstaan van het CGVS dat hij eind januari of begin februari 2020 vertrok naar België, maar uit de schermfoto's van zijn facebook profiel opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat hij reeds eind december 2019 in België was gezien hij dit vermeldde als commentaar bij een van zijn posts en dit een paar dagen later nogmaals vermeldde bij een van zijn foto's (notities PO, p. 22; map 'landeninformatie', stuk 1).

(iv) verzoekers verklaringen over zijn Braziliaanse reisdocumenten niet overeenkomen met informatie over zulke documenten. Ten eerste verklaarde verzoeker dat hij met een vervalst Braziliaans paspoort dat rood was België binnenkwam (notities PO, p. 23). Dit is echter zeer weinig geloofwaardig daar uit landeninformatie opgenomen in het administratief dossier blijkt dat rode Braziliaanse paspoorten diplomatieke paspoorten zijn en er geenszins ingezien kan worden waarom verzoeker een vervalst diplomatiek paspoort zou gebruiken daar deze uitermate opvallend zijn door de grote vermelding '*passaporte diplomatico*' op de voorkant ervan. Ten tweede stelde hij ook duidelijk dat er een visum in zijn paspoort zat (notities PO, p. 23). Ook deze verklaring is niet geloofwaardig daar personen met de Braziliaanse nationaliteit of personen in het bezit van een Braziliaans paspoort geen visum nodig hebben om de Schengenzone binnen te komen.

De Raad stelt ook vast dat de door verzoeker neergelegde documenten geen ander licht kunnen werpen op de voorgaande analyse.

Verwerende partij motiveerde dan ook geheel correct omtrent deze documenten: *“U legt verscheidene documenten neer – uw Angolees paspoort, uw Angolese identiteitskaart, uw Angolees rijbewijs, uw Angolese kieskaart, uw kaart van het ministerie van Financiën, uw WHO vaccinatiecertificaat voor gele koorts, uw Braziliaanse werk en sociale zekerheid-kaart – dewelke uw verklaringen omtrent uw Angolese nationaliteit, uw reisweg en verblijf in Brazilië ondersteunen. U legt het Nederlands paspoort van uw zus H.(...) P.(...) S.(...) en het Belgisch paspoort van uw moeder A.(...) N.(...) neer. Er dient opgemerkt dat u geen enkel document neerlegt m.b.t. uw ‘echte’ Angolese identiteit als J.(...) T.(...) S.(...), waardoor dient geconcludeerd dat uw stelling onder die naam geboren te zijn slechts een boude bewering is. Met betrekking tot het neergelegde attest wat melding maakt van verscheidene littekens en kwetsuren en ‘mentale moeilijkheden’, merkt het CGVS op dat dergelijke attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin u deze verwondingen en psychische problemen opliep. Een geneesheer doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke en mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde mentale gesteldheid of verwonding is ontstaan. Uw geneesheer stelt inderdaad zelf in het attest “naar eigen zeggen, als gevolg van mishandeling”, alsook “wegens doorgemaakte stress.” Het is dan ook niet aan medische geneesheren om conclusies te trekken over de feiten die aan de basis zouden liggen van de diagnose, of om de geloofwaardigheid van verklaringen of de gegrondheid van een asielaanvraag na te gaan. Bijgevolg kan dit attest de beoordeling van uw asielrelaas niet in een ander licht plaatsen. Met betrekking tot uw ‘mentale moeilijkheden’ wenst het CGVS ook te wijzen op het feit dat u bij aanvang, na uitleg over hoe het persoonlijk onderhoud er zou uitzien en wat er werd verwacht van u, aangaf zich comfortabel te voelen om het interview te houden (NPO, p. 2-3).”*

Zoals terecht aangegeven in de bestreden beslissing, weet verzoeker door middel van zijn identiteitsdocumenten niet aan te tonen dat zijn geboortenaam J. T. S. is. Daarbij kunnen deze documenten op geen enkele manier dienen om verzoekers relaas te ondersteunen daar zij geen informatie bevatten die verzoekers voorgehouden problemen betreft. De Raad wijst er op, zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing, dat een arts vaststellingen kan doen van de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de patiënt, maar niet met zekerheid de omstandigheden waarin de verwondingen waarin zij zijn opgelopen, kan vaststellen. Zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing zijn de vaststellingen in het voorgelegde attest daaromtrent gebaseerd op de verklaringen van verzoeker met betrekking tot verwondingen die hij zou hebben opgelopen in Brazilië en is het niet aan de arts om zich naast de medische bevindingen uit te spreken over de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Ten slotte stelt de Raad ook vast dat het attest van gezinssamenstelling dat verzoeker in de onderhavige procedure heeft neergelegd enkel dienstig is ter staving van verzoekers huidige gezinssituatie. Hiermee kan hij dan ook geen andere aspecten van zijn relaas staven. De Raad stelt verder vast dat verzoeker op geen enkele concrete wijze de beoordeling in de bestreden beslissing van de door verzoeker neergelegde documenten betwist, zodat deze onverkort overeind blijven.

De Raad stelt vast dat deze vaststellingen in de bestreden beslissing omstandig zijn gemotiveerd en dat de vastgestelde ongerijmdheden en onaannemelijkheden, op basis waarvan tot de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde vrees voor vervolging voor de Angolese autoriteiten wordt besloten, steun vinden in het administratief dossier, zijn verklaringen en de door verwerende partij bijgebrachte informatie met betrekking tot verzoekers facebook profiel, en zijn verklaringen over het Braziliaanse paspoort waarmee hij zou gereisd hebben.

Verzoeker weerlegt de motieven van de bestreden beslissing niet op dienstige wijze waar hij stelt dat verwerende partij niet heeft voldaan aan haar onderzoeksplicht doordat zij enkel verwijst naar de algemene situatie in Angola en niet in te gaan op het concreet risico van verzoeker, en door de dreigingsmogelijkheden van de FLEC en het MPLA niet te onderzoeken. De Raad stelt vast dat verwerende partij in tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, een diepgaande analyse heeft gemaakt van verzoekers concrete situatie en daarbij uitvoerig gemotiveerd waarom verzoeker de door hem aangehaalde vrees voor de Angolese autoriteiten noch actueel noch geloofwaardig is. In de bestreden beslissing is in detail ingegaan op verzoekers verklaringen en werden de door hem aangehaalde elementen die volgens verzoeker aanleiding geven tot dergelijke vrees grondig onderzocht. Daarbij werd vastgesteld dat verzoeker bijna geen informatie kan geven over de beweerde betrokkenheid van zijn vader bij de FLEC en evenmin aannemelijk maakt dat zijn adoptievader betrokken zou zijn geweest bij de FLEC. Het komt aan de verzoeker om internationale bescherming toe om zijn vrees voor vervolging concreet aannemelijk te maken en de Raad kan slechts vaststellen dat hij daar niet in slaagt omdat zijn verklaringen hierover, zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing niet geloofwaardig zijn. Verder wijst de Raad er op dat verzoeker geen vrees voor vervolging in Angola heeft gemeld ten aanzien van de FLEC noch van de MPLA zoals hij stelt in het verzoekschrift.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn voorgehouden vluchtmotieven enkel gebaseerd zijn op een vrees ten aanzien van de Angolese autoriteiten wegens het lidmaatschap van enkele van zijn verwanten bij de FLEC (verklaring DVZ, nr. 4; notities PO, p. 28 & 32). Verzoeker heeft nergens verklaard vervolging door de FLEC te vrezen zodat verwerende partij bezwaarlijk kan worden verweten niet de dreigingsmogelijkheid van de FLEC en MPLA te hebben onderzocht. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat verzoeker blijk geeft van desinteresse in de vervolgingsfeiten die ten aanzien van zijn familieleden zouden zijn gepleegd en aan dewelke hij zijn vrees voor vervolging koppelt en hij verder ook nagenoeg niets weet over de FLEC, terwijl dit tot de kern behoort van zijn vluchtrelaas en zijn verklaringen voor het overige ongeloofwaardig zijn bevonden. Verzoeker toont gezien voorgaande vaststellingen dan ook niet aan dat verwerende partij aan zijn onderzoeksplicht zou hebben verzaakt, noch dat hieromtrent onvoldoende zou zijn gemotiveerd.

Verzoeker toont ook niet aan dat verwerende partij een verkeerde interpretatie van de feiten heeft gemaakt waar deze vaststelt dat verzoeker nog zo'n twintig jaar in Angola heeft geleefd na de inval van de autoriteiten waardoor zijn vrees niet actueel is. Hij wijst erop dat hij onder een andere naam werd ondergebracht bij familieleden en dat hij door de intimidatie van deze personen hier niet meer kon blijven. De Raad stelt vast dat verzoeker niet verder komt dan het herhalen van zijn eerdere verklaringen hierover tijdens het persoonlijk onderhoud maar nalaat concreet de omstandige motieven in de bestreden beslissing die tot de conclusie hebben geleid dat verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn vrees voor vervolging vanwege de Angolese autoriteiten niet geloofwaardig zijn in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker weerlegt met zijn betoog niet dat hij volgens zijn verklaringen ruim twintig jaar onder de naam J.C. heeft geleefd in Angola en geen problemen heeft gekend in die periode omwille van de voorgehouden betrokkenheid van zijn biologische vader of zijn adoptievader vanwege de Angolese autoriteiten, ook niet toen hij volgens zijn verklaringen gedurende vijf maanden op straat leefde na de problemen met de vrouw van J.. Hieruit blijkt niet dat hij problemen zou gekend hebben omwille van een andere naam die hij kreeg met de autoriteiten toen hij niet in het huis van J. verbleef. Verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat hij omwille van een andere naam die hij zou hebben gekregen zou geviseerd zijn geweest voor zijn vertrek uit Angola, en brengt verder ook geen geloofwaardige elementen aan op basis waarvan zou kunnen besloten worden dat hij in geval van terugkeer heden zou geviseerd worden door de Angolese autoriteiten.

Verder stelt verzoeker ook dat verwerende partij een verkeerde interpretatie heeft gemaakt met betrekking tot zijn broers en zussen daar hij deze, buiten zijn zus H., zeer weinig kent. De Raad stelt vast dat verzoeker met dit betoog voorbijgaat aan het feit dat in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd dat verzoeker voorhiel geen contact te hebben met zijn broers en ook niet te weten of deze dood of levend waren terwijl hij daarentegen klaarblijkelijk wel contact heeft met hen op sociale media. Het blijft dan ook vaststaan dat de geloofwaardigheid van zijn vrees ondermijnd wordt door zijn verklaringen over het lot van zijn broers, zodat verwerende partij in deze geenszins kan worden verweten dat zij de verklaringen van verzoeker zou hebben verdraaid. In zoverre verzoeker aanvoert dat verwerende partij zijn verklaringen in zijn nadeel zou hebben verdraaid, brengt verzoeker geen enkel concreet element aan waaruit dit zou kunnen blijken en wordt geen schending van het fairplay beginsel aangetoond.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat aan verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

5.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Angola.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, zijnde zijn vrees voor de autoriteiten omwille van het lidmaatschap van zijn biologische vader en pleegvader bij de FLEC, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt

dat verzoeker de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt. Daardoor dan ook niet aangenomen kan worden dat verzoeker bij terugkeer naar Angola een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou lopen.

6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat uit niets blijkt dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Evenmin brengt verzoeker elementen aan waaruit afgeleid kan worden dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt immers boudweg dat er in het algemeen geen veilige situatie in zijn land van herkomst heerst zonder ook maar enige aanwijzing te bieden die ook maar zou kunnen doen denken dat er zich veiligheidsproblemen voor doen in Angola.

7. Waar verzoeker betoogt dat hem terugsturen of asiel weigeren een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt, wijst de Raad er op dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

In zoverre verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert omdat verzoeker onredelijk lang zou hebben moeten wachten op zijn beslissing en het hem daardoor onmogelijk zou zijn gemaakt om zich persoonlijk te ontwikkelen en daarbij verwijst naar het arrest B.A.C. t. Griekenland van 13 oktober 2016 van het EHRM wijst de Raad er vooreerst op dat zijn bevoegdheid in het kader van de huidige procedure beperkt is tot de beoordeling van het beroep in het licht van de gronden voor internationale bescherming zoals neergelegd in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder wijst de Raad er op dat de feiten die ten grondslag lagen aan dit arrest geenszins kunnen vergeleken worden met de situatie van verzoeker. In het door verzoeker aangehaalde arrest van het EHRM, werd geoordeeld dat de betrokken persoon onredelijk lang in de onmogelijkheid is gebleven om zich persoonlijk en professioneel te ontwikkelen aangezien hij twaalf jaar heeft moeten wachten op een beslissing inzake zijn asielverzoek in Griekenland terwijl hij geen toegang had tot onder meer de arbeidsmarkt of hoger onderwijs en daardoor het onmogelijk werd gemaakt zich persoonlijk te ontwikkelen. *In casu* stelt de Raad vast dat de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker door verwerende partij drie jaar duurde en dat verzoeker, die als verzoeker om internationale bescherming toegang heeft tot onder meer opvang en de arbeidsmarkt onder de in wet bepaalde voorwaarden, geen enkel concreet element aanhaalt waaruit zou blijken dat hij zich niet persoonlijk of professioneel kon ontwikkelen. In dit verband stelt de Raad vast dat verzoeker in het verzoekschrift aangeeft dat hij een job heeft en stelt dat hij bij een familielid woont, wat blijkt uit het attest van de gezinssamenstelling van zijn zus. Verzoeker toont niet aan dat hij door de duur van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming niet in staat zou zijn geweest om zich persoonlijk of professioneel vlak te ontwikkelen. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet op dienstige wijze aangevoerd.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten en nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Er kan verder niet worden ingezien op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bij het nemen van de bestreden beslissing schuldig zou hebben gemaakt aan machtsoverschrijding. Van machtsoverschrijding is immers slechts sprake wanneer de bestuursverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde bezwaren kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET